

Huzalbozóton rágta át magát az újszülött bunyerák. Tetűszerű fejét izgatottan forgatta, hol talál még anyabélést, de az emberek már mind előregedtek. Pedig táplálékra volt szüksége, hogy megérje a kamaszkort, ezért ösztönösen

56 Nemes Z. Márió

ALMAFÖLD

az almaföldek felé indult, ahol vad rágcsálásba kezdett. A gazdaasszony általában is meghallotta a gyümölcsök recsegését, először ugyan azt hitte, hogy szeméremajkait reszelik, de aztán rögtön

szoknyát húzott. A bunyerák addigra már felélte a gazdaság készleteit és éppen a központi almába készült behatolni csáprágójával. A gazdaasszony nesztelenül osont a háta mögé, majd a permetezőgépből kipukkanó zöld felhővel ártalmatlanná tette a megvadult éhezőt. Hosszan nézegette az ízelt testet, ami a holdfényben egy kuporgó bádogszarvasra hasonlított, bár leginkább Ferire. Hol késtél eddig?, kérdezte a gazdaasszony, már eltűzeltem az ágyacskádat, de a ruháid legalább megvannak. A traktorral sikerült bevonzolni a bunyerákat a gazdaság udvarára, és a friss tej is megtette a dolgát, Feri szinte újjászületett. Hát nem könnyörtelen a bíróság, amikor a derítőbe vetteti az újszülötteket, mert nem elég kifejlettek nembéli vonásaik? A gazdaasszonyt nem is érdekelte már az almatermés, hiszen hosszú szenvedés után végre visszanyerte egyetlen fiát. Első éjszaka saját ágyában altatta, szeméremajkai melegítették kitines arcocskáját. Reggel aztán felöltöztette, kispadrágba és trikóba, hadd futkározhasson szabadon a falakon. Feri számára újdonság volt ez a gondoskodás, de nem volt miért kételkednie anyjában, viháncolva csalta hálójába a kabócákat, majd minden este meleg puliszkába takarózott. A nevelése is megkezdődött, a macskákat ezentúl nem zsigerelhetette, bár az anyja eleinte elnézte, hiszen minden kamasz kíváncsi, de végül le kellett mondani erről az örömről, mert a szomszéd kislányok keservesen sírtak, ha megtalálták cirmos benyálkázott fejét. Aztán megtanult beszélni, noha hangjában élete végéig megőrződött egyfajta kattogás. Anyjával együtt egész nap a földeket járták, dugványoztak és metszettek, Feri lelkesen mászott fel az almafák tetejére, hogy onnan zajongjon az ég felé, míg a gazdaasszony büszkén nézte a föld dolgoiba egyre jobban beletanuló gyermekét. Az évek alatt Feri ügyes gazdává nevelődött, az állatokkal ugyan nem sikerült teljesen megbarátkoznia, de a növények lelkét jól értette, csodájára jártak almáinak még a szomszéd megyében is. Az asszony azonban lassan elfonnyadt, elhasználta nedveit, hiába csepegtette belé nyálát esténként Feri, nem volt mit tenni, utolsó szavaival családot kívánt fiának, hiszen a népet folytatni kell. Feri hatalmas, áttetsző burokba szőtte be anyját, sárral

és rózsaszín epével díszítette, majd a pulzáló gyászcsomagot a tóba süllyesztette, miközben kesergőt dalolt. A gyászév letelte után úgy döntött, hogy teljesíti anyja utolsó kívánságát, és párt választ magának. A macskájukért síró szomszédnőik közül már régen kiszemelte Julit, aki csendes és dolgos menyecskévé növekedett időközben. Először fémes énekével próbálta elcsábítani a leányt, zsíros kalapjában mindenhová követte, majd egyszer az alkonyi erdőben arcába fröcsögött. Juli kiabálni próbált, de száját eltömte a nyúlós váladék, bugyborékolva keresett menedéket egy odúban, ahol azonban Feri tojócsöve várta, hogy édes és termékeny álomba ringassa a riadt teremtést. Másnap a fiatal pár megkapta az áldást Juli apjától, aki azt remélte, hogy a két gazdaság egyesítésével a környék legnagyobb almatermesztőjévé válhatnak. A nászapa reményei beigazolódtak, Feri almáinak különös íze a városok lakóit is megbűvölte, a sváb háziasszonyok egymás szemét szűrták ki, hogy rátaláljanak a gyümölcs rejtett titkára. Pedig nem volt ebben semmi rejtélyes, Feri gyerekeinek tekintette az almákat, hímporával illetve a fákat, ahogy asszonyát is. Jó tett helyébe jót várj, ez volt filozófiája és nem is csatlódott, hiszen felesége szorgalmasan termelte az utódokat, egész fészekaljnyit minden reggel. A nap első sugarai Juli belső hőtől gőzölgő hasára hullottak, szinte forrt a nő, ahogy ciripelő és kapálódzó fiakat keserves rohamban kihordta. Persze a legtöbb azonnal elpusztult, mert a vad születésben megsérült valamelyik tagja, vagy mert a nagyobbak felfalták a kisebbeket. A rakoncátlan aprónépet végül óvó gonddal terelte össze a büszke apa, hogy együtt masírozzanak ki az almaföldre és egyetlen boldog kattogássá váljon a világ.